

Kitab Daniel - Nomer Satus Wolulas

Piweling Nabi marang Yerusalem: Gambaran Simbolis babagan
Kedadeyan-kedadeyan ing Pungkasaning Jaman

Jeff Pippenger

2024-03-05

Pitu taun pawartos pepènget wiwit taun 63 nganti taun 70 sing diproklamakake déning wong sing mlaku “munggh mudhun ing lurung-lurung Yerusalem, mratelakake bilai-bilai sing bakal tumeka marang kutha iku,” wis dilambangaké déning pepènget sing kaparingaké marang Yerusalem sajroning telung taun satengah, luwih dhisik ana ing paladosané Kristus, lan banjur telung taun satengah manèh ana ing paladosané para murid. Artikel-artikel sadurungé wis netepaké yèn karusakané Yerusalem sejatiné bisa waé wis kelakon nalika ing kayu salib, utawa sawisé kuwi nalika Stefanus dirajam watu, nanging kasabaraning Gusti Allah sing dawa nundha paukumané marang kutha lan umat iku.

“Lan marang ‘sapa waé sing katiban watu iku, wong iku bakal digiles nganti dadi bubuk.’ Bangsa sing nampik Kristus ora suwé manèh bakal nyumurupi kutha lan bangsane dirusak. Kamulyané bakal diremuk lan kasebar kaya bledug ing ngarepé angin. Lan apa sing ngrusak wong-wong Yahudi? Iku yaiku watu karang sing, manawa padha mbangun ing sandhuwuré, mesthiné bakal dadi katentreman lan pangayomané. Iku kabecikané Allah sing disepelekaké, kabeneran sing ditampik, sih-rahmat sing dianggep remeh. Manungsa nglawan Allah, lan samubarang sing sakmesthiné dadi kaslametané malah malih dadi karusakané. Kabeh sing wis katetepaké Allah kanggo urip, déning wong-wong mau ditemokaké dadi pati. Ing panyaliban Kristus déning wong-wong Yahudi, wis kinandhut karusakané Yerusalem. Getih sing katumpah ing Kalvari iku dadi bobot sing nglelebaké wong-wong mau tumuju ing kabinasa kanggo donya iki lan kanggo donya sing bakal teka. Mangkono uga bakal kelakon ing dina pungkasan kang agung, nalika paukuman bakal tumiba marang wong-wong sing nampik sih-rahmaté Allah. Kristus, watu sandhungané, ing wektu iku bakal ngatingal marang wong-wong mau kaya gunung pembalesan. Kamulyaning pasuryané, sing tumrap wong-wong mursid iku urip, tumrap wong-wong duraka bakal dadi geni sing ngentekaké. Amarga katresnan sing ditampik, sih-rahmat sing disepelekaké, wong dosa bakal dibinasakaké.”

Kanthi akèh pepindhan lan pepéling kang bola-bali, Gusti Yésus nedahaké apa kang bakal dadi akibat tumrap wong-wong Yahudi amarga nampik Putraning Allah. Ing tembung-tembung iki Panjenengané ngandika marang kabèh wong ing saben jaman kang ora gelem nampani Panjenengané minangka Juru Wilujengé. Saben pepéling iku kanggo wong-wong mau. Padaleman Suci kang dinajisaké, putra kang ora manut, para panggarap kebon anggur kang palsu, para tukang bangunan kang ngrèmèhké, kabèh iku nduwèni padanané ana ing pengalaman saben wong dosa. Kajaba yèn dhèwèké mratobat, paukuman kang wis dipralambangaké déning kabèh iku bakal dadi pandumané.” *The Desire of Ages*, 600.

Mangsa pitung taun nalika wong iku maringi paseksi marang Yérusalèm, kabagi nalika pengepungan kapisan dadi rong mangsa kang padha dawané, yaiku sèwu rong atus suwidak dina. Pitung taun iku nglambangaké karusakané Yérusalèm, lan pitung taun paladosané Kristus lan para murid nglambangaké wiwitané karusakané Yérusalèm, lan Gusti Yésus tansah nggambaraké pungkasan lumantar wiwitan. Pitung taun iku uga dadi pralambang déning “pitung wektu” tumrap karajan lor, kang kabagi dadi rong mangsa kang padha dawané, yaiku sèwu rong atus suwidak taun.

Nalika Roma Modern mbaleni sajarah Roma kapir lan Roma kapausan sing ngidak-idak Yerusalem kang harfiah lan rohaniah, lan nalika Roma Modern mbaleni loro sajarah saka loro mangsa pepeling kang diparingake déning wong saka taun 63 nganti taun 70, lan nalika Roma Modern mbaleni sajarah kang diwakili déning loro mangsa nalika Kristus lan para murid lumaku mlebu lan metu saka Yerusalem sajrone telung taun setengah, bakal kawedhar loro mangsa kang béda, sanadyan ing dina-dina pungkasan, “wektu ora ana maneh.”

Sing pungkasan saka loro mangsa iku yaiku patang puluh loro sasi simbolis, nalika Roma Modern nindakake panganiaya pungkasané marang wong-wong setya, sawisé tatu patiné waras ing angger-angger dina Minggu sing bakal enggal teka. Patang puluh loro sasi simbolis iku yaiku mangsa kapindho saka loro mangsa mau, lan iku mangsa pangadilan eksekutif marang Roma modern. Mangsa iku didhisiki déning pangadilan panlitèn tumrap wong urip ing Adventisme Laodikia.

Wong sing ngaturaké pepènget marang Yérusalèm harfiah mati sajroning kepungan Titus. Dheweke ora mati nalika karusakané, nanging nalika kepungan sing ndhisiki karusakan iku, awit ora ana siji waé wong Kristen sing mati ing karusakaning Yérusalèm.

“Sajeroning pitung taun ana sawijining wong tansah lumaku munggah-mudhun ing dalan-dalan Yerusalem, mratelakake bilai-bilai sing bakal tumiba marang kutha iku. Ing wayah awan lan ing wayah bengi dhèwèké ngidungaké kidung panguburan kang nggegirisi mangkéné: ‘Ana swara saka wetan! ana swara saka kulon! ana swara saka papat angin! ana swara nglawan Yerusalem lan nglawan Pedalemané Allah! ana swara nglawan para pangantèn lan para pangantèn wadon! ana swara nglawan sakèhé umat!’—Ibid. Titah kang aneh iki dipenjara lan dipecuti, nanging ora ana sambat sing uwal saka lambéné. Marang panyendhu lan panyiksa, wangsulané mung: ‘Bilai, bilai tumrap Yerusalem!’ ‘bilai, bilai tumrap para pedunungé!’ Pambengok pepèlingé ora tau mandheg nganti dhèwèké dipatèni sajroning pengepungan kang wis diramalaké déning dhèwèké.” *The Great Controversy*, 29, 30.

Wong lanang iku mati ana ing wektu pangepungan, nanging dudu ing karusakan pungkasan; lan karusakan pungkasan iku nglambangaké panutuping mangsa sih-rahmat lan pitu wewelak kang pungkasan. Mulané, wong lanang iku dadi pralambang saka pekabaran supaya metu saka Yérusalèm nalika pangepungan kang kapisan. Wong-wong Kristen banjur padha ngungsi, lan ing telung taun setengah kang kapisan, wong lanang iku dadi pralambang saka sawijining golongan sing ora mati ing Yérusalèm; lan ing telung taun

setengah kang kapindho, dhèwèké dadi pralambang saka wong-wong Kristen pungkasan sing mati sadurungé panutuping mangsa sih-rahmat. Ing mangsa kang kapisan, dhèwèké nandhakaké satus patang puluh papat èwu, lan ing mangsa telung taun setengah kang kapindho, dhèwèké nglambangaké wong akèh banget sing mati sajroning mangsa kang kapindho.

Pesen wong mau kacathet déning ahli sajarah, lan diwakili déning nem swara. Nalika pungkasane dhèwèké dipenjara, pesené kang kapitu lan pungkasan yaiku “bilai, bilai” tumrap Yerusalem lan para pedunungé. “Swara” kang kapisan dicathet minangka “swara saka wetan,” lan pesené kang pungkasan yaiku “bilai.” Unsur kapisan saka pesené lan unsur pungkasan saka pesené iku minangka simbol Alkitabiah kang makili Islam, awit Islam iku anak-anak saka “wetan” ing Alkitab, lan padha diwakili déning “angin wetan.” Pangulangan tembung “bilai” kaping pindho, ing pesené kang pungkasan, nggambaraké pungkasaning Babil Modern, nalika para ratu ing bumi padha sesambat kaping telu, “Aduh, aduh kutha gedhé iku.” Tembung Yunani kang diterjemahaké minangka “aduh” ing telung ayat ing Wahyu bab wolulas, diterjemahaké minangka “bilai” ing bab wolu, ayat telulas.

Lan aku ndeleng, lan krungu sawijining malaékat mabur ana ing tengahing langit, ngandika kanthi swara sora, Bilai, bilai, bilai, tumrap para wong kang manggon ing bumi, marga saka swara-swara liyane saka kalasangka para malaékat telu, kang isih bakal muni! Wahyu 8:13.

Pranyatan wong iku bab “bilai, bilai,” nggambarake pangetrapan kaping telu saka telung bilai, awit unsur-unsur saka Bilai kapisan, kang digandhengake karo unsur-unsur saka Bilai kapindho “baris ing sadhuwure baris,” nengenake unsur-unsur saka Bilai katelu, kaya dene telung ungkapan “aduh, aduh” déning para ratu ing bumi ing pasal wolulas makili Bilai katelu, kaya kang wis ditetepake déning Bilai kapisan lan kapindho. Wiwitan lan pungkasaning pesen wong iku ngetipèkaké pesen Islam saka Bilai katelu.

Ungkapan kapisan saka piwulangé iku minangka swara saka “wétan,” lan “wétan” iku pralambang Islam, nanging uga minangka tandha pangenalan tumrap malaékat panyégel sing miyos saka wétan.

Lan sawisé iku aku weruh malaekat papat ngadeg ana ing patang pojoking bumi, nyekel patang angin ing bumi, supaya angin iku aja nganti ngembus ing bumi, utawa ing segara, utawa marang wit apa waé. Lan aku weruh malaekat liyané munggah saka wetan, nggawa meterai saka Allah kang gesang; lan panjenengané sesambat kanthi swara banter marang malaekat papat kang kaparingan kuwasa kanggo ngrusak bumi lan segara, pangandikané: Aja ngrusak bumi, utawa segara, utawa wit-witan, nganti kita wis maringi meterai marang para abdi Allah kita ana ing bathuké. Lan aku krungu cacané wong-wong kang diparingi meterai iku; lan kang diparingi meterai ana satus patang puluh papat éwu saka sakehé taler para putrané Israèl. Wahyu 7:1-4.

Ing carita bab Élia ana ing Gunung Karmèl, nalika dhèwèké mandeng menyang segara lan weruh méga, dhèwèké lagi mandeng mangulon, awit Gunung Karmèl dumunung cedhak

Segara Tengah.

Lan ing kaping kapitu, dhèwèké matur, Lah, ana méga cilik munggah saka segara, kaya tanganing manungsa. Banjur dhèwèké ngandika, Munggaha, kandhanana marang Akhab, Siapna krétamu, banjur tumedhaka, supaya udan aja ngalang-alangi kowé. 1 Raja-raja 18:44.

Élia mesthi ngadhep mangulon, tumuju ing arah Segara Tengah. Ing Lukas bab rolas, Kristus ngandika bilih pesen Panjenengané iku pesen pamisahan.

Apa kowe padha ngira manawa Aku teka kanggo marakake katentreman ing bumi? Aku pitutur marang kowe: Ora, malah kosok baline, pepisahan. Awit wiwit saiki bakal ana lima wong ing sajroning omah siji padha kapisah, telu nglawan loro, lan loro nglawan telu. Bapa bakal kapisah nglawan anak lanang, lan anak lanang nglawan bapane; ibu nglawan anak wadon, lan anak wadon nglawan ibune; maratuwa wadon nglawan mantu wadon, lan mantu wadon nglawan maratuwa wadone. Lan Panjenengane uga ngandika marang wong akeh, Nalika kowe weruh mega munggah saka kulon, sanalika kowe kandha, Udane deres bakal teka; lan pancen mangkono. Lan nalika kowe weruh angin kidul ngembus, kowe kandha, Bakal panas; lan iku kelakon. He wong lamis, kowe bisa mbedakake pratandha ing langit lan ing bumi; nanging yagene kowe ora bisa mbedakake jaman iki? Lukas 12:51–56.

Pesenipun utusan dhateng Yerusalem ngasta têtandhanipun Alfa lan Omega, awit ingkang wiwitan lan ingkang pungkasan punika nandhani Islam saking Bilai ingkang kaping tiga, lan kanthi swanten saking “wetan” punika ing wekdal ingkang sami ugi nandhani bilih pesenipun Islam punika pesen panyegelan. “Swanten kaping kalih” saking “kulon” nandhani udan pungkasan, inggih punika udan ingkang pungkasan, lan sadaya para nabi sami ngandika bab dinten-dinten pungkasan. Pesen saking “kulon” punika pralambang saking pesen udan pungkasan, ingkang ngasilaken kalih golongan para panyembah. Golongan ingkang satunggal boten saged mangertos pesen udan pungkasan, awit tiyang-tiyang punika “boten mbedakaken wekdal punika.”

Unsur sabanjuré saka pesené utusan iku yaiku swarané “papat angin”, kang bebarengan minangka pesen panyegelan lan pesen saka jaran nesuné Islam, kaya kang dipralambangaké déning Bilai kaping telu. Unsur sabanjuré iku ditujokaké nglawan Yérusalèm lan Padalemané Allah, mangkono ngenali pesené kabèh para nabi, kang ngenali sawijiné golongan wong sing lagi dipaèsi, amarga dhasar pangakuning kaslametané dudu ana ing Kristus, nanging ana ing padaleman lan warisané minangka umat pilihané Allah. Wong-wong iku yaiku wong-wong sajroning sajarah suci kabèh, kang dipralambangaké minangka wong-wong sing martakaké, “padalemané Pangéran, padalemané Pangéran iku kita.” Pesen nglawan Yérusalèm lan Padalemané Allah iku yaiku pesen Laodikia.

“Ora ana prelu gumun manawa pasamuwan ora diparingi gesang dening kakuwasaning Roh Suci. Para priya lan para wanita nyingkirake piwulang kang wis kaparingake déning Kristus. Nesu lan srakah lagi nggayuh kamenangan. Padalemaning nyawa kebak piala.

Ora ana papan kanggo Kristus. Manungsa ngetutake lakuné dhewe kang nyimpang. Dheweke ora gelem nggatekake pangandikané Sang Juru Slamet. Dheweke nyekel uripé ing tangané dhéwé, nampik piwulang pangorehan lan pepeling, nganti kaki-dian dipindhah saka panggonané, lan pangreten rohani dadi kacampuran déning pamanggihing manungsa. Sanadyan cacat ing pangabdian, dheweke mbenerake awaké dhéwé, kanthi matur, ‘Pedalemané Pangéran, Pedalemané Pangéran iku awaké déwé.’ Dheweke nyingkirake angger-anggeré Allah supaya bisa ngetutake pepadhanging khayalané dhéwé.” *Review and Herald*, April 8, 1902.

Sang utusan banjur ngangkat swara pesen pepelingé marang para pangantèn kakung lan para pangantèn putri, minangka pralambang tumrap metodologi “line upon line,” awit garis kenabian ing dina-dina pungkasan bakal padha kaya garis kenabian ing jaman Nuh, nalika wong-wong padha kawin lan ngawinaké ing wektu kang pas nalika banjir karusakan wus arep nglimputi ambisi lan rancangan kadonyan wong-wong mau.

“Alkitab negesaké yèn ing dina-dina wekasan manungsa bakal kacemplung ing pangupaya kadonyan, ing kasenengan lan nggolèki dhuwit. Wong-wong mau bakal wuta marang kasunyatan kang langgeng. Kristus ngandika, ‘Kados dene jamanipun Nuh, mekaten ugi badhe dumados rawuhipun Putraning Manungsa. Awit kados ing jaman sadèrèngipun banjir, tiyang sami nedha lan ngombé, sami krama lan ngramèkaken palakrama, ngantos dumugi ing dinten Nuh mlebet ing prau, lan mboten mangertos ngantos banjir punika rawuh lan nyirnakaken sedaya; mekaten ugi badhe dumados rawuhipun Putraning Manungsa.’ Matius 24:37–39.

“Mangkono uga ing jaman saiki. Manungsa padha kesusu ngoyak bathi lan maremaké hawa nepsu sing mentingaké awaké dhéwé, kaya-kaya ora ana Allah, ora ana swarga, lan ora ana urip saliyané sawisé iki. Ing jamané Nuh, pepènget bab banjir gedhé dikirim kanggo ngagetaké manungsa ana ing pialané lan nimbali wong-wong mau marang pamratobat. Mangkono uga, pawarta bab rawuhé Kristus sing bakal enggal kelakon iku dimaksudaké kanggo nggugah manungsa saka kasilémané ing prekara-prekara kadonyan. Pawarta iku dimaksudaké kanggo nguwangunké wong-wong mau marang pangrasa bab kasunyatan-kasunyatan langgeng, supaya padha ngrungokaké undhangan menyang méjané Gusti.”

“Undhangan Injil iku kudu diparingaké marang sakabèhé donya—‘marang saben bangsa, lan kaum, lan basa, lan umat.’ Wahyu 14:6. Pesen pepéling lan sih-rahmat kang pungkasan iku kudu madhangi kabèh bumi kalawan kamulyané. Pesen iku kudu nggayuh sakèhé golongan manungsa, wong sugih lan wong mlarat, wong luhur lan wong asor. ‘Metua menyang dalan-dalan gedhé lan pager-pager,’ pangandikané Kristus, ‘lan peksa wong-wong mau supaya padha mlebu, supaya omah-Ku kapenuhan.’” *Christ’s Object Lessons*, 228.

Unsur pungkasan saka pepènget iku dipunwenehi tekanan ing pethikan sadurungé. Pawartos ingkang dipunlambangaken minangka swara nglawan “sakèhé wong”, punika Injil langgeng, ingkang nedahaken kabutuhan tumrap nyukupi sarat-sarat Injil supados kapitulungan. Sarat kapisan saka Injil langgeng punika yaiku wedi marang Allah, lan rasa

wedi punika dipunlandhesi déning kasunyatan bilih dosa-dosa kita piyambak ingkang ndadosaken Kristus, Putraning Allah ingkang gesang, kapancang ing kayu salib.

Saben unsur saka utusan marang Yerusalem sajroning pitung taun palayanane makili Injil langgeng, yaiku Injil sing padha persis karo Injil kang dipratelakake sajroning pitung taun nalika Kristus netepake prejanjian karo wong akeh wiwit taun 27 nganti taun 34. Iki uga Injil langgeng kang diwartakake ing rong periode pungkasan ing akhir jaman, lan iki mligi kagandhèng karo pekabaran udan pungkasan, yaiku pekabaran Islam saka Bilai kang katelu. Iki ngenali panyegelan wong satus patang puluh papat ewu, pamisahan gandum lan alang-alang, kaanan Laodikia saka alang-alang, lan penerapan rangkep telu saka ramalan minangka pralambang saka metodologi udan pungkasan, yaiku “baris demi baris.”

Piwulang bab pitung taun ing sajarah iku kanthi cara profetik dipasang ana ing sajroning “dina-dina piwales” kang dadi bagean saka sebutan pisanan banget ngenani piwulang lan pakaryané Kristus, lan piwulang sarta pakaryané iku kudu dibalèni manèh ing dina-dina wekasan déning wong satus patang puluh papat ewu. Sawisé iku, wong-wong mau bakal ngenali piwulangé ana ing sajroning tatanan profetik saka “dina-dina piwalesé Gusti Allah”. Ana loro pralambang Kitab Suci ngenani “piwales”é Gusti Allah kang kawejang ana ing Sabdané, yaiku piwalesé marang umaté dhéwé lan uga piwalesé marang mungsuh-mungsuhé.

“pitu mangsa” ing Imamat rolikur nglambangaké piwalesé Allah marang umaté sing mbrontak, lan piwales iku nyakup pangidak-idak kanthi harfiah lan rohani marang papan suci lan wadyabala. Ing sajroning pralambang pangidak-idak marang papan suci lan wadyabala, uga kagambaraké pralambang piwalesé Allah marang para satruné. Ing dina-dina wekasan, piwalesé Allah marang umaté digambaraké minangka dipuntokake metu Adventisme Laodikia nalika hukum Minggu kang enggal rawuh. Ing tenger dalan iku, piwalesé marang Babil Modhèren uga wiwit.

Pengadilan panyelidikan tumrap wong-wong urip ing Adventisme Laodikia, kang banjur katut déning pengadilan eksekutif tumrap sundel Tirus lan kéwan galak kang ditunggangi lan dipréntahi déning dheweke, iku minangka sajarah kenabian ing dina-dina wekasan, ing ngendi pangaruh saben wahyu kasampurnakaké. Saben wahyu kudu ditrapaké marang rong periode kenabian mau, amarga metodologi udan pungkasan iku yaiku nerapaké garis kenabian ing sandhuwuré garis kenabian. Ing wiwitaning rong sajarah mau Gusti Yesus maringi pratandha sawijining “tandha” kang mbuktèkaké yèn wong-wong urip ing wektu iku ana ing generasi pungkasan sajarah bumi.

Periode kapisan diwiwiti nalika pamenthèkan meterai marang wong satus patang puluh papat ewu diwiwiti tanggal 11 September 2001. Ing sajroning waymark iku “tandha” kang diwedharaké déning Kristus ing Lukas 21 katetepaké.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Saiki, para sadulur, Gusti Allah kersa supaya kita ngasta kalungguhan kita bebarengan karo wong sing nggawa lentera; kita kepéngin ngasta kalungguhan kita ana ing panggonan padhang iku ana, lan ing ngendi Gusti Allah wis maringi swaraning slomporet sing mesthi. Kita kepéngin maringi slomporet swara sing mesthi. Kita wis ana ing kabingungan, lan kita wis ana ing mamang, lan pasamuwan-pasamuwan wis siyap mati. Nanging saiki ing kéné kita maca: ‘Lan sawisé prakara-prakara iki aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan panguwasa gedhé; lan bumi padhang merga kamulyané. Lan panjenengané sesambat kanthi rosa nganggo swara kang kuwat, pangandikané, Babilon gedhé iku wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi pakunjaraning dhemit-dhemit, lan panggonan nyekeling saben roh najis, lan kurungan saben manuk kang najis lan disengiti’ [Wahyu 18:1, 2].

“Saiki, kepiyé kita bakal bisa mangertèni apa-apa bab pesen iku manawa kita ora ana ing kaanan kang ndadèkaké kita bisa ngenali sapérangan cahyaning swarga nalika cahya iku teka marang kita? Lan kita bakal enggal nampani panipuning pepeteng kang paling peteng nalika iku teka marang kita saka wong sing sarujuk karo kita, nalika kita ora duwé sak partikel bukti yèn Rohing Allah kang wis ngutus wong iku. Kristus ngandika, ‘Aku teka nganggo asmane Rama-Ku, nanging kowé ora nampani Aku’ [delengen Yohanes 5:43]. Saiki, iku pancèn padha karo pakaryan sing wis lumaku ing kéné wiwit patemon ing Minneapolis. Amarga Allah ngutus sawijining pesen ing asmane Panjenengané sing ora cocog karo gagasanmu, mula [kowé nyimpulaké] yèn iku ora bisa dadi pesen saka Allah.” Sermons and Talks, jilid 1, 142.